

# РЕШЕНИЕ

№ 4259

гр. София, 27.06.2023 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,**  
в публично заседание на 22.06.2023 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Дилияна Николова**

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **4835** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.27а от Закона за закрила на детето /ЗЗДт/.  
Образувано е по жалба на И. Я. И. срещу Заповед № ЗД/Д-С-КС-124/05.05.2023г. на и.д. директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която на основание чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДт във връзка с чл.26, ал.1 ЗЗДт и чл.33 от правилника за приложението му е настанено временно детето му П. И. И., в кризисен център „С. И. Р.“,[жк]до произнасяне на съда с влязъл в сила акт по чл.28 ЗЗДт.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорената заповед, която счита за неоснователна. Искането му е обосновано с обстоятелството, че детето е с хронично заболяване и се нуждае от грижи.

В съдебно заседание лично и чрез адв.К. моли за отмяната на оспорената заповед. Счита същата за незаконосъобразна и неправилна, издадена при недостатъчна пълнота на събраните доказателства. Посочва, че заповедта е издадена единствено въз основа сигнала на майката, но в хода на административното производство не били събрани доказателства за осъществено сексуално насилие над детето. От свидетелските показания се установило, че детето е манипулирано и няма собствено желание и възможност да изразява действително желани от него действия. Във връзка с поведението на бащата, моли съдът да приеме, че той се е опитвал да въздейства възпитателно на детето, с оглед може би на неговата възраст и други обстоятелства, като детето е приело критично и неправилно поведението на бащата, който се е стремил да възпита в него човек достоен за обществото. Моли да бъде съобразено, че

бащата е полагал грижи за детето и го е отглеждал самостоятелно 12 години. Счита, че настаняването в Кризисния център се отразява върху психическото и емоционалното състояние на детето, поради което моли за отмяна на заповедта, въз основа на доказателствата, че детето се възпитава най-добре в семейна среда, където може да получи нужните грижи и възпитание. Твърдението за употребата на алкохол намира за недоказано.

Ответникът по оспорването, в писмен отговор на жалбата отрича нейната основателност по съображения, че атакуваната заповед е издадена от компетентен административен орган, в предписаната форма, при отсъствие на допуснати процесуални нарушения, правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта му – да се запази живота и здравето на П. като ѝ се осигурят условия за нормално психическо и физическо развитие и ѝ се предостави необходимата грижа. В съдебно заседание изложеното в отговора на жалбата се поддържа чрез юр.Х., който допълнително представя писмени бележки по съществуването на спора.

Заинтересованата страна П. И. И., изслушана по реда на чл.15, ал.1 при условията на чл.15, ал.4 ЗЗДт, изразява желание да бъде отглеждана в семейството на леля си по бащина линия. Чрез адв.Р. моли за отхвърлянето на жалбата като неоснователна. Намира, че по делото са събрани достатъчно доказателства, установяващи наличието на фактическото основание за издаване на оспорената заповед.

Заинтересованата страна Б. Н. И. моли жалбата да бъде отхвърлена, намира, че детето следва да се отглежда от нея или от леля му по бащина линия.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като се запозна с изложеното в жалбата, становището на ответника и приложените по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

На 05.05.2023г. в ДСП „К. село“ е подаден сигнал от майката на детето – Б. И., че в телефонен разговор П. ѝ споделила, че баща ѝ е имал интимни отношения с нея. Сигналът е заведен с вх.№ С./Д-С-КС/319/05.05.2023г.

По така подадения сигнал са предприети спешни действия – извършена е проверка съвместно с представители на Об РУ на СДВР, като на проведената съвместна среща в 66-то СУ, където учи П., е предоставена информация, че детето се отглежда от бащата, винаги е чисто облечена, прилежна, има пари за училище, детето работи с психолог, има леля в [населено място], с която поддържа контакти. Лелята искала да я вземе да живее при нея, но П. отказала, тъй като много си харесвала училището.

От предоставената от училищния психолог информация се установява, че детето има проблеми с баща си – той няма постоянна работа, редовно употребява алкохол, при което става агресивен и на няколко пъти я е удрял или е посягал да я удари. За отглеждането на детето е помагала бабата по бащина линия, но от един месец била заминала на работа в Гърция. След заминаването ѝ детето потърсило грижи и близост от учителката по история – станало „прилепчиво“ и „вкопчено“ в нея.

От Об РУ СДВР е установено, че майката не контактува с детето, обажда му се по телефона през няколко месеца.

Не е потвърдена изнесената в сигнала информация за осъществен сексуален контакт между детето и бащата. Заключено е, че няма индикации нещо притеснително да се

случва с детето. Въпреки това на зададен от психолога въпрос „Като мъж и жена ли сте били?“, детето е отговорило положително без да поясни какво има предвид.

Горното е описано в Работен протокол от проведена мултидисциплинарна среща от 05.05.2023г. В нарочен протокол от същата дата е описано разказаното от детето – посещава извънкласни занимания – кръжоци „Сръчни ръце“ и „Родолюбие“; баща ѝ пие всеки ден; не работи, търси си постоянна работа. За издръжка се използват средствата от инвалидната ѝ пенсия, заеми и парите, които бабата изпраща от Гърция. Посочва, че баща ѝ я дразни, изнервя. Случвало се, когато се ядоса да я удря. Изразява категорично нежелание да бъде отглеждана от майка си. Не желае да живее и с баща си, защото когато се напие става агресивен, блъска по вратата на стаята ѝ /спят в отделни стаи, като тя заключва вратата на своята/ и креши.

Проведена е среща и с Д. М. – учител в 66-то СУ, която е запозната с обстоятелствата по отглеждането на П. – знае, че майка ѝ я е родила на 14 години, но не полага грижи за нея, а детето е отглеждано от баща му и баба му по бащина линия, която в момента работи в Гърция и ги издържа. П. споделяла с нея, че понякога баща ѝ я е удрял /с шамар/, но в училище детето нямало видими следи от наранявания. Смята, че условията, в които живее детето не са подходящи и за него има риск. Знае, че детето е освидетелствано от ТЕЛК и е с определени 70% увреждане като е търсено съдействие за осигуряване на слухово апаратче. П. била изключително спокойно дете, контактна, дружелюбна. Към този протокол, обективиращ проведената среща на социалния работник с г-жа М., е приложено писмо на П. до нея, от което се установява създадената връзка между двете – видно е, че детето ѝ има доверие и изпитва привързаност към нея.

Д. М. е разпитана като свидетел по делото и от показанията ѝ, които съдът кредитира като обективни и достоверни, се установи, че детето е спокойно, ученолюбиво, старее се, но има затруднения в усвояването на материала поради здравословния проблем. Има нужда от внимание, за което свидетелстват писаните до свидетеля писма, предавани индиректно, вкл. е отричано авторството им, макар да са подписани. Чрез психолога на училището, когото П. потърсила сама, свидетелят М. разбрала за проблемите на детето, а именно, че бащата често пие и се събира с компании по този повод. Отстрани П. не създавала впечатление на дете в риск – винаги била чисто облечена, изгладена, научила, колкото ѝ е по силите.

От получената от личния лекар на детето информация се установява, че то е водено редовно на профилактични прегледи от бащата или бабата; когато било водено от бащата той изчаквал отвън и после получавал информация от лекаря; не са забелязвани следи от насилие по горната част на тялото на детето.

Въз основа на събраната информация от проверката е изготвен Доклад за оценка на постъпилния сигнал /л.30 и сл./, със заключение да се прекрати работата по сигнала и да се стартира работа по случай като се пристъпи към спешна мярка по чл.33 ППЗЗДт. Изготвен е Социален доклад с изх.№ СЛ/Д-С-КС/1629-001/05.05.2023г. /л.6 и сл./, в който е заключено, че поради системната злоупотреба с алкохол от страна на бащата, при което той изпада в агресивно състояние - блъска, вика и понякога удря детето, е необходимо то да бъде изведено спешно извън семейната среда като е предложено настаняването на П. в кризисен център поради липса на свободни професионални приемни семейства към момента.

Въз основа горното е издадена оспорената в настоящото производство заповед, връчена на жалбоподателя на 09.05.2023г.

Заповедта, съгласно чл.27а, ал.1 ЗЗДт подлежи на предварително изпълнение, като съгласно протокол от 05.05.2023г. в 17,45 часа детето е предадено от ИДПС при 06 РУ на СДВР на социален работник от ДСП „К. село“. На същата дата П. е настанена в Кризисен център „Св. И. Р.“.

От показанията на свидетеля Д. И. - директор на Кризисен център „Св. И. Р.“, в който е настанена П., се установи, че откакто детето е настанено там, то се чувства спокойно, намерило е приятели. В началото започнали да го посещават родителите – жалбоподателят и заинтересованата страна Б. И., по различно време, без да се засичат, тъй като между тях имало тежък конфликт. Според свидетеля И. и двамата родители манипулират детето като всеки го настройва отрицателно срещу другия и внушава, че детето трябва да остане с него – използват П. „като оръжие един срещу друг“. Бабата на детето също се намесвала като често провеждали разговори по телефона и тя също се опитвала да внуши определен избор на П.. Първоначално П. приемала срещите с родителите си добре, но в един момент започнала да се разстройва след тях и помолила директора И. да не допуска родителите ѝ, защото за известно време не желае да ги вижда. Когато свидетелят е работила с П. е ставало въпрос и за осъщественото върху нея насилие. Тя ту отричала, ту потвърждавала, не била сигурна, че не е просто сън /по отношение на твърдението на майката за осъществено сексуално насилие/. Според свидетеля думите на детето са „Не съм сигурна за физическото насилие“ или „Да, имаше физическо насилие, той ме е удрял“. После казвала „Не, аз излъгах“ и т.н. Посочва, че в кризисния център детето работи с двама психолози, единият, от които е училищният психолог, с който първоначално П. е започнала работа по собствено желание и който я посещава там на доброволни начала, а другият психолог е от центъра. Към момента с детето се работело предимно в насока осигуряване на вътрешното му спокойствие. Със служителите в центъра и психолозите детето споделяло, че не желае да живее с нито един от двамата си родители, а иска да живее с леля си в Б., което П. потвърди и при изслушването ѝ от съда. Посочва, че е нормално и съвсем естествено при настаняването си детето първоначално да се чувства зле и да прави всичко възможно да се върне у дома, независимо колко зле се е чувствало там, поради това, че се намира в чужда, непозната обстановка, която го стресира допълнително. Според нея в момента П. се чувства добре и спокойна.

Жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена в деловодството на административния орган на 19.05.2023г.

Въз основа на това съдът приема, че е сезиран с допустима жалба – подадена срещу подлежащ на оспорване пред съд индивидуален административен акт, от лице от кръга на заинтересованите лица, очертан с разпоредбата на чл.27а, ал.1 ЗЗДт и в преклузивния срок за оспорване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия, на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Предмет на оспорване в настоящото производство е Заповед № ЗД/Д-С-КС-124/05.05.2023г. на директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село, с която детето П. И. И. временно е настанено извън семейството, в кризисен център „С. И. Р.“.

Съгласно чл.27, ал.1 ЗЗДт, настаняването на дете в семейство на роднини или близки,

в приемно семейство и в социална или интегрирана здравно-социална услуга за резидентна грижа се извършва със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане" по настоящия адрес на детето.

Следователно оспорената заповед е издадена от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Административният акт е издаден при спазване на изискването за форма като съдържа изискуемите реквизити, посочени в чл.59, ал.2 АПК, в т.ч. са посочени фактическите основания за постановяването му, което е предпоставка за упражняване от съда на контрол за законосъобразност и гаранция за правото на защита на засегнатите от акта лица.

При издаване на процесната заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и да мотивират отмяната на акта само на това основание. Правилно е приложен материалният закон.

Всяко дете има право на закрила за нормалното му физическо, умствено, нравствено и социално развитие и на защита на неговите права и интереси /чл.10, ал.1 ЗЗДт/. Всяко дете има право на закрила срещу нарушаващите неговото достойнство методи на възпитание, физическо, психическо или друго насилие и форми на въздействие, противоречащи на неговите интереси /чл.11, ал.1 ЗЗДт/.

"Дете в риск", според дефиницията по § 1, т.11 ДР ЗЗДт, е дете: а) чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени, или детето е останало без тяхната грижа; б) което е жертва на злоупотреба, насилие, експлоатация или всякакво друго нехуманно или унижително отношение или наказание в или извън семейството му; в) за което съществува опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие; д) за което съществува риск от отпадане от училище или което е отпаднало от училище.

За защита правата на детето законодателят е регламентирал редица мерки, презюмирайки, че за детето е най-важно отглеждането му в семейна среда. Настаняването извън семейството е крайна мярка, която се прилага само в изключителни случаи, изчерпателно регламентирани в закона, единствено с цел да се гарантира здравето и живота на детето и нормалното му физическо и психическо развитие. Според чл.25, ал.1 ЗЗДт може да бъде настанено извън семейството дете:

1. чиито родители са починали, неизвестни, лишени от родителски права или чиито родителски права са ограничени;
2. чиито родители, настойници или попечители без основателна причина трайно не полагат грижи за детето;
3. чиито родители, настойници или попечители се намират в трайна невъзможност да го отглеждат;
4. което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие;
5. в случаите по чл.11 от Конвенцията от 1996 г.;
6. чиито родители, настойници или попечители са се съгласили и отказват да прекратят участието му в предаване по смисъла на Закона за радиото и телевизията и с това се създава опасност за неговото физическо, психическо, нравствено и социално развитие.

Според ал.2 на с.р. настаняването на детето извън семейството се налага като мярка за закрила след изчерпване на всички възможности за закрила в семейството освен в случаите, когато се налага спешното му извеждане.

В настоящия случай административният орган се е позовал на разпоредбата на чл.25, ал.1, т.4 ЗЗДт като от данните, получени при извършеното проучване е приел, че е налице дете, което е жертва на насилие в семейството и съществува сериозна опасност от увреждане на неговото физическо, психическо, нравствено, интелектуално и социално развитие.

От доказателствата по делото, вкл. показанията на свидетелите и казаното от самото дете, се потвърди приетото от ответника, а именно, че П. живее сама с баща си, тъй като баба Й, която до този момент е помагала в отглеждането й, е заминала на работа в чужбина, а бащата употребява алкохол редовно – „когато има пари пие“, при което не е в състояние да полага грижи за нея, освен това става агресивен – вика, посяга да я удря и я е удрял няколко пъти. Изнесеното в сигнала на майката, по който е образувано производството, а именно, че П. е станала жертва на сексуално посегателство от негова страна, не се потвърди от събраните по делото доказателства, но установените данни за физическа и вербална агресия и създаване на неприемлива за отглеждане на подрастващи среда, е достатъчно основание, за да бъде подведен случая под посочената разпоредба, както е приел и административният орган.

Съдът не кредитира показанията на свидетеля Е. Т., съдържащи твърдения за обратното, а именно, че жалбоподателят почти не употребява алкохол – „пие по една-две бири“, както и че същият е полагал изключителни грижи за детето. Самата П. споделя, че баща й не се интересува особено от нея, не й помага с домашните, на училище я е водела баба Й, като той дори не пожелал да отиде на родителска среща, нямат общи интереси и не прекарват време заедно. Твърденията на свидетеля Т. за това, че от повече от 10 години има постоянни и трайни наблюдения върху живота на жалбоподателя и неговата дъщеря, съдът намира за недостоверни предвид обстоятелството, че през по-голямата част от това време свидетелят /по негови твърдения/ е бил на работа в Германия. Противоречиви са твърденията му относно грижите, които е полагал И. за П. – едновременно твърди, че не я е оставял без надзор и за минута, само я държал за ръка, същевременно посочва, че пускал П. да ходи да пазарува до близкия хипермаркет, въпреки че детето е навършило 12 години едва през настоящата година. Спорни и неподкрепени от другите доказателства по делото са показанията му за купуваните от И. на П. подаръци и осигуряваните забавления за тях тримата.

Съгласно чл.33 от Правилника за прилагане на ЗЗДт, спешното настаняване извън семейството се предприема в случаите, когато има опасност за здравето и живота на детето. Настаняването се извършва незабавно след получаването на сигнала със заповед на директора на дирекция "Социално подпомагане". При спешно настаняване извън семейството проучването започва незабавно и се извършва в срок до 10 дни от издаване на заповедта.

В настоящия случай, с оглед данните в сигнала, подаден от майката, случаят е образуван и разгледан като спешен. Въпреки краткото време, с което са разполагали служителите от ДСП – К. село, те са извършили всичко необходимо, за да се снабдят с достоверна информация по случая като

съгласно чл.33, ал.3 ППЗЗДт проучването не приключва с издаването на оспорената заповед. Достатъчно основание за издаването ѝ е наличието на данни за опасност за здравето и живота на детето. Тези материалноправни предпоставки в случая, както се посочи, са налице, което обосновава извод за материална законосъобразност на оспорения акт. Приложената мярка за закрила съдът намира за съответна на целта на закона и приложена при спазване на принципите, регламентирани в чл.3, т.1-т.14 ЗЗДт и в най-добър интерес на детето.

Съответно този извод обуславя неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

За пълнота следва да се посочи, че приложената с процесната заповед мярка е временна и заповедта има действие до произнасяне на районния съд с влязъл в сила съдебен акт по чл.28 ЗЗДт. В случай на промяна на обстоятелствата, довели до издаване на оспорената заповед, може да бъде променена, както мярката, приложена по административен ред, така и тази, приложена по съдебен ред.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

#### РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на И. Я. И. срещу Заповед № ЗД/Д-С-КС-124/05.05.2023г. на и.д. директора на Дирекция „Социално подпомагане“ – К. село.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: